

Ești membru? Al cui?

Ești membru? Al cui?

Un cuvânt către credincioși despre părtășia cu credincioșii

Afirmații introductive

Câtă vreme este lăsată într-o nesiguranță întunecată întrebarea solemnă a mântuirii sufletului tău, duhul va avea foarte puțină, sau nicio libertate să se gândească la ceea ce Îl interesează pe Hristos sau la ceea ce înseamnă gloria Lui, în afara chestiunii simple a păcii și a siguranței păcătosului. Pe de altă parte, când cineva care mărturisește că are cunoștință de aceasta mare salvare arată o manifestare și un interes rece în umblare față de aceste probleme, acesta manifesta o foarte slabă lucrare în suflet sau nicio lucrare reală. Pentru a fi sigur că lucrarea duhului într-un suflet este o realitate la fel de mare ca lucrarea lui Hristos pentru acel suflet, și acesta în oricine locuiește El (Duhul), activitatea Lui va tinde întotdeauna către gloria lui Hristos. “El mă va glorifica”, a spus Domnul nostru binecuvântat, “pentru că El va lua din ce este al Meu și vă va descoperi”. Ioan 16:14. În cazul în care aceasta scriere ajunge în mâinile unui suflet tulburat, ar fi bine de adăugat aici, pentru mângâierea lui, că pacea nu depinde de a fi satisfăcuti cu lucrarea Duhului în noi, ci de satisfacția lui Dumnezeu în lucrarea lui Hristos pentru noi. Și cum aceasta rămâne veșnic la fel, și terenul păcii noastre rămâne neschimbător. “Hristos, deasemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu.” 1 Petru 3:18. Această carte este menită pentru cei care au fost aduși de curând la cunoștința salvării, deși este rugăciunea sinceră a scriitorului ca paginile ei să fie folosite cu har pentru exercițiul și binecuvântarea fiecărui cititor care-L iubește pe Domnul nostru Isus Hristos cu sinceritate.

Cât aș dori, înainte să continuăm, să îți umplu inima (dacă nu e deja plină) cu razele calde și cerești care strălucesc pornind de la acea mică propoziție din Ioan 13:1 “iubindu-l pe ai Săi care erau în lume, l-a iubit până la capăt.” “Ai Săi!” Ce gând prețios! Ai Lui nu doar prin drepturile de Creator și de Răscumpărător, ci ai Săi prin darul Tatălui “Ai Tăi erau, și Mi i-ai dat” Ioan 17:6. Și acest gând este atât de prețios inimii Sale, încât în acea remarcabilă respirație a sufletului Său către Tatăl (Ioan 17), menționează acesta de 7 ori. Dragă cititorule, nu este aceasta suficient pentru a-ți umple inima? Este adevărat că pentru puțină vreme ești lăsat în această lume rece, întunecată, dar ești “iubit” de El, și iubit în totul, până “la sfârșit”. Te rog, nu visa niciodată să Îl rogi să Își creasca dragostea pentru tine. N-ar fi putut niciodată să te iubească mai mult, și niciodată nu te va iubi mai puțin. Binecuvântat fie numele Lui! Dragostea Lui este ca El Însuși, infinită și veșnică.

“Dragoste pe care nicio limbă n-o poate învăța,
Dragoste pe care niciun gând nu-l poate ajunge,
Nicio dragoste ca a Lui.
Dumnezeu e sursa ei binecuvântată,
Moartea nu-l poate opri cursul niciodată,
Nimic nu-l poate opri forța,
Este fără egal.”

Acum trebuie să îți spun că nu ești singurul iubit de Hristos în această lume săracă și salvat de sângele Lui prețios. Sunt și alți moștenitori, “mulți fii”, care au ca destin al lor luminos gloria eternă a lui Dumnezeu. Am dorința simplă de a-ți spune câteva cuvinte simple despre drumul tău în legătură cu acestea, pe care “ai Săi”, alți creștini ți le-au lăsat în lume. Dar mai întâi trebuie să îți spun:

Fii în rânduială cu Dumnezeu în intimitate

Aș însta asupra mării importanțe a pietății personale și a devoțiunii față de Hristos cu toată inima, dincolo de întrebarea oricărui alt sfânt de pe pământ. Fie ca Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să îți clarifice aceasta. Să fii în rânduială cu Dumnezeu în cămăruța ta este de o importanță egală cu a fi în rânduială cu Dumnezeu în public, printre prietenii tăi creștini. O simplă ilustrație: oare un servitor bun nu se va asigura de buna condiție a paharelor etc. înainte de a le pune pe masa stăpânului Său? Și oare soldatul nu se va uita cu atenție ca toate lucrurile lui să fie curățate și într-o bună condiție înainte de a intra în rând cu tovarășii săi? Fii atent! Nu voi spune nimic împotriva bunei rânduiei, ci mai degrabă îi voi accentua importanța. Văd totuși necesitatea de a insista asupra unui lucru prioritar. De ce i-ar păsa unui stăpân de ordine exactă a așezării mesei, dacă furculițele și cuțitele ar fi mudare, iar servitorul însuși într-o neorânduială lipsită de grație? Sau ce căpitan ar fi mulțumit de punctualitatea și regularitatea oamenilor Săi, dacă armele lor ar fi murdare și baionetele ruginite? Bineînțeles, un servitor căruia îi pasă de aprobarea stăpânului său n-ar neglija niciunul din aceste lucruri.

Hai să ne oprim un moment și lasă-mă să îți pun o întrebare practică: este ceva în inima ta de care ești deplin conștient că n-ar avea loc acolo niciun moment dacă Domnul și stăpânul tău binecuvântat ar fi mers până la capăt cu tine? Haideți să privim această întrebare cu sinceritate și să fim foarte geloși dacă ar fi cel puțin o singură rezervă egoistă în inimile noastre față de El. Un creștin care prețuiește o astfel de rezervă spune în mod virtual “Doamne, Îți pot încredința siguranța mea, dar nu și fericirea mea.”

O, să ne gândim la El mai mult dragă cititor! “El a vândut tot ce a avut” și și-a dat prețiosul sânge tot pentru bucuria de a ne face “ai Săi”. Și făcând și suferind toate acestea pentru noi, acum El ne dă totul, și Își ospătează inima făcând așa. Ce dătător! Ce dragoste! Binecuvântat, de

trei ori binecuvântat Mântuitor! Ajută-mă să-L laudăm și să-L înălțăm Numele împreună! Cu cât te familiarizezi mai mult cu El, cu atât vei anticipa mai plin de bucurie intimitatea cu El, și cu atât mai mare strălucire cerească și fervoare va avea mărturia ta până vei ajunge acolo. Niciun efort cât de mare nu te va duce la această stare; dar ținându-l companie, și văzându-L în glorie, unde este El acum, tu “vei fi schimbat în același chip din slavă în slavă”, și astfel reflectezi frumusețea Lui morală aici jos. Practic, cu cât mai mult devenim ca El, cu atât mai tare viețile noastre vor vorbi despre El. Oricând observi că apetitul pentru El scade, poți fi sigur că una sau mai multe din “vulpile mici care strică viile mari” găsesc un loc nederanjat în inima ta. De aceea, caută cu atenție și nu le scuza, altfel vei spune la revedere bucuriei și prosperității tale spirituale. Du-te la El imediat și spune cu o deplină supunere a voinței tale: “cercetează-mă Dumnezeuule, și cunoaște-mi inima; încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile, vezi dacă sunt pe o cale rea(afundare, cale a durerii), și du-mă pe calea veșniciei.” Ps 139:23,24.

Fie ca întotdeauna să fie: “Singura noastră durere – să Îi provocăm durere, bucuria noastră să-L urmărim pe El.” Ce bogăție este ca cineva care Îl iubește pe Domnul să aibă în sufletul lui conștiința că el aduce plăcere inimii lui Hristos! Atunci cea mai frumoasă ofertă a lumii îți poate părea firimituri în praf și cenușă la picioarele tale.

Pași conduși corect, Descoperirea unui drum fals

Este bine ca de la începutul vieții tale de creștin să fii pe deplin conștient de faptul că este Cuvântul lui Dumnezeu ceea ce ar trebui să fie –piatra de temelie pentru tot ce este în drumul tău, fie în mod personal sau relativ. Privește la Ps 119:104 “Prin poruncile Tale mă fac mai priceput, de aceea urăsc orice cale a minciunii”. Observă cum vorbește Duhul Sfânt prin psalmist. Ori este o cale dreaptă în acord cu Scriptura, ori este o cale a minciunii care trebuie urâtă. În mod normal, omului îi place să tempereze lucrurile pentru a-și liniști conștiința. Dumnezeu a despărțit în creație lumina de întuneric, și încă face aceasta din punct de vedere moral. Omul le-ar amesteca împreună într-un fel de lumină difuză, dar fii atent la aceste compromisuri subtile, și spune ca David: “urăsc pe oamenii nehotărâți, dar iubesc legea Ta.” Vs 113

Nu aplica aceasta doar la mântuirea ta și la starea ta personală, ci și la ceea ce vreau să ne oprim acum:

Terenul părtășiei cu alți creștini, sau, cu alte cuvinte, poziția bisericii tale

Cred ca unul dintre primele lucruri după care tânjește o inimă înnoită este părtășia cu oamenii lui Dumnezeu. Ea nu se mai simte acasă în lume, și, în mod normal, caută compania potrivită.

Dar, între toate numele și diviziunile creștinătății în dezordine, un suflet nou născut se poate întreba: “încotro să merg ca să fie bine?”. Răspunsul meu este: “La Dumnezeu, și la Cuvântul Harului Său.” Fapte 20:32. Oricine ar fi greșit, Dumnezeu și Cuvântul Său au dreptate! Întrădăcinează aceasta bine în sufletul tău, “și fugi de om, a cărui suflare este în nările lui.” Cu câțiva ani în urma, doi creștini, total străini unul de celălalt, călătoreau împreună într-un vagon de tren. După puțină conversație despre Domnul și interesele Sale, unul din ei s-a aplecat în față și a spus: “Te pot întreba cărei denominațiuni aparții?”. “Este o întrebare obișnuită”, a răspuns celălalt, “dar îmi poți spune mai întâi ce crezi că trebuie să mă călăuzească în drumul meu ca și creștin?” El a fost de acord imediat că doar Cuvântul lui Dumnezeu singur îl poate călăuzi în siguranță. “Atunci, dacă îmi perimți”, a spus celălalt călător, “îți voi răspunde la întrebare cu o alta : IN CE DENOMINAȚIUNE MĂ PUNE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU?” După o deliberare tăcută, el a spus: “Ei bine, în niciuna.” “Atunci, nu pot aparține niciuneia”, a replicat celălalt, “pentru că dacă aș face-o (după cum arăți tu), ar trebui să fiu cu siguranță într-o poziție în care nu m-a pus Cuvântul lui Dumnezeu.” “Dar”, replică celălalt, “nu ne îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu să nu părăsim adunarea noastră, și cu atât mai mult cu cât vedem că ziua se apropie?” Evrei 10.25. “Da, așa spune. Dar un creștin nu trebuie să aparțină unei denominațiuni pentru a asculta Cuvântul; pentru că Domnul Isus a spus “Unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” Matei 18:20

Acum, dragă cititor, dacă te uiți la 2 Ioan 6, vei vedea că el o îndeamnă pe aleasa doamnă și pe cei care sunt cu ea astfel: “Și aceasta este dragoste, ca să păzim poruncile Lui. Aceasta este porunca. Ce ați auzit de la început, să umblați în ea.”

Ioan L-a văzut pe Domnul în viața Lui minunată, L-a văzut murind pe cruce, și a fost martorul învierii Lui; L-a văzut ridicându-se la cer, și a fost prezent când, în ziua Cincizecimii, Duhul Sfânt S-a pogorât de la un Hristos înălțat ca să boteze credincioșii într-un trup, și astfel să formeze adunarea. A trait suficient de mult ca să vadă răul intrând în cercul adunării mărturisitoare. Dar care este remediu? Este cumva “sa o iei de la capăt cu o sectă nouă și mai pură sau cu o constituție îmbunătățită?” Ascultă acest răspuns de la Duhul Sfânt: “Aceasta este porunca, după cum ați auzit de la început, ca să umblați în ea.”, astfel că Duhul lui Dumnezeu clarifică faptul că El nu permite nici o inovație a omului ca să invadeze principiile sacre ale Cuvântului lui Dumnezeu pentru călăuzirea oamenilor, oricare ar fi problemele lor, sau oricare ar fi data din istoria lor. Aplică acest principiu astăzi și trebuie să te găsești în una din cele două poziții: ori pe terenul lui Dumnezeu al străngerii uncenicilor de la început, ori pe un teren pe care omul, în înțelepciunea Lui închipuită sau în zelul lui greșit, l-a făcut de la început.

Singurul trup și mebrii lui

În Fapte 2:42 este spus că ucenicii de la început “stăruiau în învățătura apostolilor, în părtășie, și în frângerea pâinii și în rugăciune.” După convertirea lui Saul din Tars a fost făcută bisericii o întragă nouă descoperire prin acest fost campion persecutor al sfinților: și anume că fiecare credincios de pe pământ a fost unit cu Hristos prin Duhul Sfânt(vezi Fapte 9:14, 1 Cor 6:17, 1 Cor 12:12-27); că, “după cum trupul este unul, și are mai multe mădulare, și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați...1 Cor 12:12,13. Apoi menționează pur și simplu: “Este un singur trup”, dar noi suntem

îndemnați să încercăm “Să păstrăm unitatea Duhului prin legătura păcii”, adică noi trebuie să menținem în mod practic ceea ce a format Duhul Sfânt în mod spiritual.

Sunt două clase de creștini în lume. Una practic spune: “Omul a format multe trupuri, iar eu, fiind membru al unuia dintre acestea (cel mai bun în opinia mea), doresc să-l servesc interesele în orice mod posibil pot.” Cealaltă spune: “Dumnezeu a format un trup și m-a făcut un mădular al lui, iar acum doresc, prin Harul Lui, să servesc intereselor Capului trupului, după principiile lăsate în Cuvântul care l-a format.”

Acum, dragă cititor, căreia din cele două clase îi aparții? Cât de mulți din prețioșii sfinți ai lui Dumnezeu sunt reprezentați de prima! Nu auzi adesea un creștin vorbind despre “alăturarea” acestui sau acelui trup? Cu siguranță că acel cineva uită (dacă a știut vreodată) că singurul trup pe care îl recunoaște Dumnezeu în Cuvântul Său este “un singur trup” al căruia Hristos Însuși îi este Capul, și al căruia fiecare credincios adevărat este un mădular viu. Dacă ești mântuit, atunci (să folosim o expresie obișnuită), ești deja un “membru lipit”. “Cine Se lipește de Domnul este un singur trup cu El” 1 Cor 6:17. Și în 1 Cor 12:18, folosind imaginea trupului uman, apostolul spune: “Dumnezeu a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.” Ce confuzie tristă atunci să vorbești de a te lipi unui alt trup! De ce să nu fi mulțumit cu locul pe care Dumnezeu ți l-a dat în trupul lui Hristos, și să cauți să îmiplinești, prin har, responsabilitățile unui astfel de loc?

Cu siguranță că Duhul Sfânt nu a botezat niciodată credincioși într-o “sectă” sau denotație. Privește la 1 Corinteni 1:12,13 și la capitolul 3:3, și vei vedea că El întâmpină chiar din prag, ca să spunem așa, nașterea spiritului sectarist în Corint cu o lovitură de condamnare “pentru că tot lumești sunteți. Când unul zice: “Eu sunt al lui Pavel”, și altul zice “Eu sunt al lui Apolo”, nu sunteți voi lumești?” Poți întreba: “Dacă e greșit să fii de partea sau să ai o poziție sectară, este vreo modalitate definită lăsată în Cuvântul lui Dumnezeu de a exprima adevărul unui singur trup?” Pentru a răspunde la aceasta trebuie să privim la ce spune Scriptura despre

Masa Domnului

Dacă te duci la 1 Corinteni 10:16, vei găsi că exact cum cele 12 pâini de pe masa pâinilor exprimau ceea ce era Israel, adică cele 12 seminții (Levitic 24:5,6), așa și pâinea de la Cina Domnului este simbolul care exprimă adevărul a ceea ce este biserica pe pământ: un trup. “Noi, fiind mulți, suntem o pâine și un trup; căci toți luăm o parte din aceeași pâine” (vs 17). Astfel, luând parte din aceeași pâine, creștinul învățat în mod divin, demonstrează uniunea lui cu toți credincioșii adevărați de pe fața întregului pământ, oricare ar fi ignoranța, slăbiciunea sau diviziunile lor care-L dezonoarează pe Hristos. Dar în timp ce face asta, el poate avea părtășie doar cu cei care caută să umble în ascultare de cuvânt, și de separare de răul manifestat. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu n-ar căuta cu siguranță să mențină o unitate exterioară pe seama sfințeniei interioare. (citește 1 Cor 5:6,7,8,13)

Aș mai adăuga aici că, în timp ce capitolul 10 al acestei epistole vorbește de Masa Domnului, capitolul 11 vorbește despre

Cina Domnului

Aici afecțiunile noastre divine sunt chemate spre amintirea Singurului vrednic și binecuvântat, și făcând aceasta împreună, “arătăm moartea Lui până va veni El”. Atunci nu vom mai avea nevoie de astfel de simboluri, ci îl vom vedea față în față. Nu este trist să ne gândim la neglijarea cu sânge rece a acestui privilegiu binecuvântat de către mulți din aceia pentru a căror răscumpărare L-a costat sângele Lui prețios? Gândește-te: oare nu înseamnă ceva pentru inima Lui ca aceia pe care îi iubește atât de mult să arate atâta lipsă de apreciere pentru ceea ce putem numi dorința Lui de despărțire exprimată, așa cum a fost în noaptea trădării Lui, și reexprimată din locul înălțării Lui în glorie? “Pentru că oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta vestiți moartea Domnului, până va veni El.” (1 Cor 11:26). Găsim, în Fapte 20:7 că ucenicii, ca un răspuns plin de iubire la această dorință a Domnului și stăpânului lor, s-au strâns împreună în prima zi a săptămânii ca să frângă pâinea.” Totuși, în zilele noastre, unii consideră prima duminică din lună suficient de frecvent, alții o data la 3 luni, iar alții lasă să treacă chiar un timp mai lung fără să îmiplinească această dorință specială inimii Lui.

Care din noi nu recunoaște liber că a fost o ingratitudine deplorabilă din partea paharnicului lui faraon când, după ce Iosif i-a transformat tristețea în bucurie, se menționează:” totuși, paharnicul nu și-a amintit de Iosif, ci l-a uitat.” Gen 40:23. Și aceasta după rugămintea înduioșătoare a lui Iosif, în care a spus: “când va fi bine de tine, gândește-te la mine.”

Părtășia în Biserica Angliei este mult mai largă decât spune Scriptura, deoarece fiecare parohist botezat și confirmat, care are o viață morală, este admis la Cina Domnului, chiar dacă este convertit sau nu, în timp ce, pe de altă parte, cea practică în toate trupurile sectelor, este mult prea îngustă, pentru că în ele sunt recunoscuți ca “membrii” doar cei care țin vederile acestei secte sau denotațiuni. Dar dacă Scriptura este călăuza ta, trebuie să fii pe un teren suficient de larg ca să includă pe fiecare membru al trupului lui Hristos, a căror umblare și căi sunt în concordanță cu sfințenia și adevărul, și suficient de îngustă ca să excludă tot ceea ce e exclude disciplina spirituală.

Totuși, Iosif a slujit cu bucurie fostului prizonier timp de trei zile, iar aceasta nu l-a costat mai mult decât enunțarea a câteva propoziții scurte. Pentru noi în schimb, Fiul fără pată al lui Dumnezeu ne-a adus binecuvântări eterne și bucurii fără sfârșit, cu un astfel de cost cum doar El, care a putut îndura adâncile amărăciuni și vaiete ale Calvarului le poate estima pe drept. Ce se poate spune despre El (pentru care într-adevăr e bine) care, fără un singur merit sau cel mai mic cost, primește aceste binecuvântări infinite și cumpărate cu sânge din mâna Lui și cuvintele vieții veșnice de pe buzele Lui, și totuși îl poate auzi:” faceți aceasta în amintirea Mea.”, fără cel mai mic răspuns aparent al inimii? Cum trebuie să gândească îngerii (1 cor 11:10) care privesc la o astfel de ingratitudine nedreaptă? Să ne întrebăm pe noi înșine ce trebuie să gândească Cel binecuvântat despre aceasta?

Nu cu mult timp în urmă ni s-a spus că într-un sat, câțiva creștini au fost ținuți de la frângerea pâinii mai mult de un an, doar pentru că un anumit predicator nu ajunsese la ei ca să le-o “administreze”. Aceasta a fost o foarte mare greșală, pentru că nici măcar nu este amintit un

astfel de lucru în Scriptură, precum că vreun om(nici măcar un apostol), a fost pus deoparte pentru un astfel de lucru. “Ucenicii se strâneau împreună ca să frângă pâinea”. Se poate spune foarte bine acum, după Cuvântul lui Dumnezeu, că toți adevărații credincioși sunt preoți (Fapte 1:6; 1 Petru 2:5,9), și au astfel privilegiul de a intra în Sfânta Sfințelor cu îndrăzneală, aducând laudele lor Tatălui și Fiului cu inimi bucuroase și pline de închinare.

Cât de trist a dat la o parte intervenția umană simplitatea ordinii divine, jefuindu-L pe Domnul de Gloria Lui, pe ai Lui de binecuvântarea lor, și târând cele mai înalte privilegii cerești ale creștinismului la nivelul pământesc al iudaismului. Fie ca Domnul să-i scape pe ai Săi dintr-o astfel de stare a lucrurilor atât de împotrivoitoare minții Lui!

Întorcându-ne la subiectul nostru, haideți să nu uităm niciodată că Cina Domnului trebuie primită în duhul judecării de sine (1 Cor 11:28-31). Judecându-ne pe noi înșine, și nelăsând nimic din noi care este nevrednic de El, venim împreună cu inimi mulțumitoare și nedistrase, să ne gândim la toată vrednicia care este în El, Cel care a mers în moarte pentru noi. Ce privilegiu care absoarbe sufletul ar fi mereu dacă starea noastră practică ar fi de neîmpiedicare a Duhului Sfânt să ne conducă într-o bucurie deplină a acestei sărbători cerești! Fie ca frecvența ei să nu ne jefuiască niciodată de prospețimea ei!

Dar mai este o altă trăsătură a:

Prezenței Duhului Sfânt pe pământ

pe care e important să o lămurim. Domnul Isus a promis că Mângâietorul, chiar Duhul Adevărului, când va veni El, nu va fi doar în ei (individual), ci și cu ei (în trup), Ioan 14:16,17. Și, fără a intra în problemă acum, e evident din astfel de versete ca 1 Cor 14 că la începutul istoriei Bisericii, prezența Lui a fost deținută și călăuzirea și operarea Lui a fost căutată, atât în întâlnirile publice, cât și individual. Iată deci cum aranjamentele omenești au lăsat deoparte Cuvântul lui Dumnezeu în această problemă, jefuindu-i pe ai Lui, și împiedicând Duhul Lui! Și acest rău a devenit atât de răspândit în creștinism, încât, privește unde vrei de la Sfântul Petru în Roma până la cea mai mică biserică, și-l poți vedea. Când credincioșii sunt adunați împreună pentru închinare sau zidire, înloc ca ei să depindă doar de Domnul și de călăuzirea Duhului Sfânt, nu mai poate fi ținută nici măcar o întâlnire de rugăciune decât rar fără programarea cuiva care să o conducă. Acesta sau acela, indiferent dacă e condus de Duhul sau nu, este chemat să “se angajeze în rugăciune”, în timp ce “liderul cu rugăciunea” trebuie să o “deschidă” și să o “închidă”, oricare ar fi starea sufletului său. Ce este aceasta dacă nu omul care uzurpă locul Duhului Sfânt, roada tristă a necredinței în prezența Sa personală? Unii credincioși merg atât de departe încât să se roage ca El să fie trimis, sau ca El să vină, și aceasta necrezând simplul Cuvânt al Domnului “vă va da un Mângâietor care să rămână cu voi pentru totdeauna” Ioan 14:16. Ar trebui, totuși, să ținem minte că este o mare diferență între o sală de întâlnire de evanghelizare pentru necredincioși (când slujitorul individual, după măsura sa de dar, este singur responsabil să transmit mesajul Stăpânului Său), și o adunare de oameni răscumpărați ai lui Dumnezeu, strânși pentru zidire.

Poziția ta testată

Acum, având aceste lucruri simple înaintea noastră, să presupunem că Petru, Iacov și Ioan, cu încă câțiva din primii ucenici, ar trăi până în zilele noastre, să spunem într-unul din orașele noastre englezești, și că s-ar întâlni în simplitatea ordinii divine, ca la început, ex: strânși împreună în Numele lui Isus (Mat 18:20, Ioan 20:19), amintindu-și de El la frângerea pâinii în prima zi a săptămânii, și așteptându-l întoarcerea (fapte 20:7, 1 Cor 11:23-26), menținând disciplina scripturală (1 Cor 5:9-13, 1 Tim 5:20, 2 Tes 3:6,14, 1 Tes 5:14, Gal 6:1), străduindu-se să mențină practicarea adevărului că “este un singur trup” (ef 4:3,4), și recunoscând prezența și autoritatea Domnului Isus Hristos în mijloc pentru a fi călăuziți de Duhul Sfânt, pe care îi va și călăuzi, în închinare sau lucrare, ignorând deci toate regulile omenești și orice vestgiu a ceea ce este autoritatea uzurpată a omului. Acum fă o pauză și întreabă-te cărei denomițiuni aparțin ei. Cu siguranță nu trebuie mult discernământ spiritual pentru a răspunde hotărât negativ, și vei spune: “Bineînțeles, niciuna!”

Să aducem acum întrebarea mai aproape de noi. Dacă ai locui în acel oraș, nu ți-ar plăcea să ai părtășie cu apostolii? Sunt sigur că ți-ar plăcea! Pentru a face aceasta, trebuie ca mai întâi să părăsești orice fel de teren sectar făcut de om încă de la începutul creștinismului pe pământ, și să accepți “doctrina apostolilor” împreună cu consecințele ei. Apoi, intrând pe terenul părtășiei lor, vei avea privilegiul de a exprima aceasta frângând pâinea cu ei. “Paharul binecuvântat pe care îl binecuvântăm, nu este el împărtășirea cu trupul lui Hristos?” (1 Cor 10:16). Poți să spui că apostolii nu mai locuiesc acum pe pământ. Da, dar mulțumim lui Dumnezeu, doctrina lor este “cuvântul viu care va trăi în veci” și aceasta mă așează astăzi pe același teren al părtășiei pe care au fost ei atunci, dacă mă supun ca să fiu călăuzit și guvernat de el.

Răspunsuri la obiecții

Acest material poate încăpea pe mâinile unui creștin mai vechi care spune: “Văd că terenul pe care am fost nu e bazat pe Scriptură; dar eu nu pot îndrepta nimic.” Probabil că nu, dar responsabilitatea ta este să te pui în regulă. “Deci, dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpânului Său, destoinic pentru orice lucrare bună. Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea împreună cu cei ce caută pe Domnul dintr-o inimă curată.” 2 Tim 2:19-22 Lui Ieremia din vechime, care a stat cu îndrăzneală pentru Dumnezeu în mijlocul unui popor păcătos și rebel, i s-a spus: “Dacă vei despărți ce este de preț de ceea ce este fără preț, vei fi ca gura Mea. Ei să se întoarcă la Tine, nu tu să te întorci la ei.” Ieremia 15:19

Altul poate zice: “Nu ar trebui să stau în locul și printre oamenii unde sufletul meu a fost convertit?” Cred că vei vedea imediat că un astfel de principiu nu s-ar putea aplica fiecărui creștin. Unii sunt convertiți în întinericul gros al romano-catolicismului. Ai vrea să stea acolo? Saul din Tars, pe drum, între cei care-L urau pe Hristos?

Unul e mântuit pe câmpul de luptă; și chiar în această seară am auzit de un tânăr adus la Hristos în timp ce era agitat peste măsură și adus la disperare în Golful Biscaya. În toate aceste cazuri Dumnezeu este suveran (“vântul bate încotro vrea”); El poate mântui un suflet oriunde și prin orice mijloace. Dar din momentul convertirii el nu-și mai aparține, nici nu mai are dreptul să-și aleagă cărarea sau să facă propria voie. De aici înainte el trebuie să consulte dorințele Altuia – pe ale prețiosului său Domn și Stăpân, și să caute Harul și puterea Lui atotsuficiente pentru a împlini acele dorințe.

Un bărbat se poate înrola ca soldat într-un magazin obișnuit, o piață publică sau oriunde îi ordonă sergentul de recrutare să se alăture, dar după cum știi, din acea zi el nu mai este stăpânul său: trebuie să se pregătească să îplinească dorințele Majestății Sale. Ce ai crede despre un recrut care ar insista să stea acolo unde a fost înscris, sau chiar cu personalul de la recrutare? Poate că i s-ar potrivi, dar acum trebuie să se supună unei autorități mai înalte.

Poate un altul spune: “aproape toți prietenii mei creștini sunt într-o astfel de sectă; și apoi nu e bine să mergi acolo unde poți să ai cel mai mare beneficiu?” Ei bine, nu am nicio îndoială că așa trebuie să fi raționat Ionatan când, în zilele lui David, a ales mai degrabă să se gândească la binele lui cu rudele sale la curtea lui Saul, decât să-l urmeze pe cel care-l iubea așa de mult pe un drum al suferinței, singurătății și respingerii. Dar dacă bietul, jelitul Ionatan ar fi urmărit interesele lui David mai degrabă decât pe ale lui, dacă s-ar fi alipit de el cu devotement, urât și vânat cum era David, probabil că n-ar fi căzut, așa cum a făcut-o, pe muntele Ghilboa.

Ah dragă credincios, să depinzi de aceasta, pentru că nici părerea prietenilor tăi, nici propria ta judecată referitor la ce e mai bine pentru tine nu te pot călăuzi în aceste probleme! Singur adevărul lui Dumnezeu te poate direcționa pe cărarea onorării lui Hristos, și doar Dumnezeu! Adevărului te poate susține pe ea!

Scriptura care te face înțelept spre mântuire, te face destoinic pentru orice lucrare bună, cu toate instrucțiunile necesare pentru cărarea ta (2 Tim 3:15-17). Și de vreme ce e așa, trebuie să fii la fel de sigur de una ca și de dealaltă. Cu siguranță, când Dumnezeu Și-a spus punctul de vedere, nu poate fi nicio umbră de nesiguranță a credinței; dar cât de trist că atât de mulți chiar dintre ai Săi, vorbesc în mod volubil de lucruri “esențiale” și “neesențiale” în cele ale lui Dumnezeu, ceea ce de obicei înseamnă că este esențială orice preocupare privind siguranța și binecuvântarea lor proprie, iar restul, indiferent cât este de strâns legat de gloria binecuvântatului Fiul al lui Dumnezeu, rămâne să fie tratat cu indiferență, comparat cu ceva nonesential. O, ce egoism nefericit manifestă aceasta! Ce stare diferită de lucruri l-a caracterizat pe apostolul drag! Cea mai sinceră dorință a inimii lui era ca “Hristos să fie proslăvit în trupul meu, fie prin viața mea, fie prin moartea mea”, motto-ul lui era “pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig”. (Filipeni 1:20-21)

Mai este însă o altă obiecție ridicată uneori împotriva părăsirii unui teren uman pentru unul divin de asociere și părtășie: căderile și inconsistențele celor care declară că ocupă acest teren. Cu multă durere, dar sincer, recunosc că aceia care, prin Har, au văzut cu claritate locul acesta ca fiind al lui Dumnezeu, și au căutat să îl ocupe, au eșuat în mod dureros și rușinos, în timp ce alții care fără îndoială au ocupat locul prin declarație, n-au văzut niciodată ce fac, nici n-au avut nicio adâncime a execrăciunii dumnezeiești legat de aceasta, și atunci când credincioșii lor față de principiile care i-au separat prin declarațiile lor au fost puse la încercare, fie au negat în practică chiar acele principii, fie le-au uitat cu totul.

Aceasta totuși nu demonstrează mai mult poziția greșită decât demonstrează eșecul miniștrilor Majestății sale în Camera Comunelor faptul că nu este adevăratul Parlament, sau decât eșecul lui Uzia în templu, sau, chiar mai rău, decât poate acela al regelui Ahaz să demonstreze că nu era centrul de adunare a lui Dumnezeu pentru miile lui Israel (2 Cronici 26:16-20, 2 Regi 16:10-17). Pe de altă parte, cea mai desăvârșită moralitate a celor adunați lângă Ieroboam la Dan sau la Betel, cel mai ardent zel, renunțarea de sine cea mai neasemuită, împreună cu cea mai mare popularitate și cu vocea majorității (10 seminții împotriva a 2), n-au putut să facă acele altare centrele adevărate, sau să justifice ridicarea lor de către Ieroboam.

Concluzii finale

Dumnezeu nu a pretins niciodată dreptul de a stabili un centru de închinare pentru poporul Său și de a așeza ordinul de preoție, de slujire și de închinare; și cu siguranță aceasta nu e mai puțin adevărat despre Biserică decât despre Israel. Dar să ne amintim că El n-a privit simpla corectitudine a ordinii exterioare ca suficientă pentru a-L satisface (vezi Isaia 1:11-17). În istoria viitoare a poporului străvechi va fi, în acord cu profeția, o mare re-adunare la centrul lui Dumnezeu – Ierusalim. Dar prin ce cernere vor trebui ei să treacă pentru ca starea lor să fie potrivită cu sfințenia lui Iehova! Și vor fi cernuți de ceea ce este fals între ei!

Ce gând solemn pentru noi, de vreme ce o stare asemănătoare de lucruri pentru istoria bisercii a fost menționată dinainte de către apostolul Pavel în Fapte 20:30: “se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să treacă pe ucenici de partea lor.” Dar, cum am observat deja, apostolul îi aduce imediat în locul de odihnă al credinței Alesului Său din toate timpurile, Dumnezeu și Cuvântul Harului Său. Orice cernere ar veni, binecuvântat să fie Numele Lui, vom găsi întotdeauna în El și în Cuvântul Lui tot ce avem nevoie până când Domnul Însuși va veni din cer, și, cu “strigătul Lui”, într-o clipită de ochi, va aduce “strângerea noastră laolaltă cu El” de care vorbește în 2 Tes 2:1.

“Atunci toate durerile vor trece
Și sfinții vor vedea o zi glorioasă.”

Nicio diviziune între ei, nicio pată pe ei! Până atunci, “oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat. 1 Ioan 3:3

“Să fim gata și să veghem,

Să vedem ca cei care-L așteaptă pe Domnul.” Amin!

Plin de seriozitate te implor, dragă cititor, în vederea acelei zile când ochii Lui sigur îi vor întâlni pe ai tăi în glorie, să verifici poziția bisericii tale precum și terenul păcii și siguranței tale prin întrebarea pusă de Domnul unora în zilele Lui pe pământ: “Este din cer sau de la oameni?” Luca 20:4. Poartă ștampila de neconfundat a autorității divine și scripturistice? Sau este aprobat mai mult de mâna oportunității umane sau mai mult de opinia religioasă? Nu te odihni deloc până când îți poți spune fără îndoială: “Prin har sunt într-o poziție unde Domnul meu milostiv mă vrea, pentru că sunt acolo unde m-a pus Cuvântul lui Dumnezeu.” Apoi caută să împodobești cu hotărâre de inimă și cu fervoare a duhului o umblare sfântă, separată și devotată. Și când va veni El nu vei fi doar gata să “mergi la nuntă” prin credința în El, ci să și primești de la El aprobatul “bine” pentru credincioșia față de El.

Poți avea, vei avea dificultăți, dar dacă ești pe drumul care Îi place Lui, te poți bizui pe simpatia și ajutorul Lui cu toată încrederea; și chiar dacă va exista neînțelegere din partea foștilor tăi prieteni creștini și amărăciune în paharul tău, totuși simțământul zămbetului Său va fi mai mult decât o recompensă pentru tine. “Voi cinsti pe cine Mă cinstește, dar cei ce Mă disprețuiesc vor fi disprețuiți.” 1 Sam 2:30 “Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.” Ioan 12:26.

Fie ca o asemenea “cinste” să fie a ta, dragă cititor, de acum și până “va veni El”!

clickbible.org